

Koloh Gábor

APÁM LOVÁRA IS LEHET MÉG LICITÁLNI (INVENTÁRIUM)

A sietve csak a széken hagyott kabát,
a csizma lakótelepi szükségtelen
volta ez előtt a háromlábú kisszék,
fémszék előtt (lepattogzott, igénytelen,

de egész jól használható, ezért őrzött)
kötélen hagyott munkaruhák és egyéb,
szokatlan helyeken elfekvő eszközök
ellen az évtizedek óta a helyüket

portól és fénytől óvó tárgyak aránya,
Apám, az elrendezettsége, a rendje
és épp a rendező szokatlan hiánya,

a rám szakadt felforgatást látva benne,
ez már a vissza-nem-kerülő vitája,
ami, neked tárgytalan, már mindegy lenne.

APÁM KERTJE

Lehet-e az ágyásokkal rendbe szedett
kerti magánvilágod, a fiaid közt
egyszerre önjáróan létrejött, nem várt
együttműködés, majd lehet-e a szemközt

élők utólag szelíd véleménye az,
– nyilván sosem kérdeztem meg őket előbb,
ebben én mégis illetékesebb vagyok –,
hogy ha lehetséges ugyan, színed előtt

gondoljam át, amit alkalmad volt azért
átgondolni, hogy kerti magánvilágod
rendje az, ami életedbe belefért?

Amit rég sejthető és nyugodt haláloed
tisztázott? Hogy végül ennyi mind az elért,
ami fenntartja és táplálja hiányod?

APÁM HALÁLA

Egyetlen éjszaka vonul át, Apám,
sűrű szövetű kertet kapuján nyomuló
haláloed ereje! Mindened hova lett?
Milyen teljes, köztünk milyen áthidaló

lehet, talán összébb fűz, ha elhitesi
ezüst tarkója – az például meggyőző –,
hogy íme, épp most jött el a te alkalmad!
Így minden ellenkezésembe rejtőző

önigazolás, látom, értem: kicsinyes.
Most is az oly lassan, de jól szikkadó hit
táplálta, igazságában még részleges,

de meggyőző erővel bíró, ám senkit
nem tűrő belefeledkezés tényleges
feladásával szokom meg alakjait.

AGNOSZTIKUS FIGYELEM

A tapinthatóság tamási igénye,
a földhözragadtságban megfoghatóval
beérő puritán elégedettségem
ezen a reggelen, az illúziókkal

számot sem vetve, még a lehető legtöbb.
Bár idézi elhanyagolt emlékedet,
emléked jelentette tétlenségemet,
de hogy tényleg mindent én adjak meg neked,

nem vonzott, az túl eszement. A kezemet
szorosán combomnál tartva mozdulatlan
megvártam, amíg kivetődök és hogy veled

mi lesz, azt a megfigyelők kimondatlan,
nem múló kíváncsiságával, sejteted,
figyelem, de akarva, mint akaratlan.

A LEVEGŐ TISZTASÁGA

Végül a levegő tisztasága győz meg,
hogy vakmerőség volt nem hinni Pesten
az Istent, ha nem is félni őt, de mégis
mértéktartó távolsággal, kicsit csendben,

némi visszafogottsággal hagyni némi
terepet neki, hogy érvényesülhessen.
De jól tudtam én közönyös prostik között
vagy szüette fejfák közt a templomkertben,

vagy a lebergi vonaton napkeltét várva,
hogy végül mégis rászorulok az ízére.
Ortodox fatemplomokban bűvő lárva

igyekezetemet először ítélte
tapintható, látványos rügyfakadásra
akkor az Isten és még kedvtelve nézte.



© Fortepan, Fortepan